

Sygn. akt II UK 70/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku F. [...] Spółki z o.o. w W. i M. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.
o podleganie ustawodawstwu polskiemu w zakresie stosowania systemów
zabezpieczenia społecznego dla pracowników najemnych i ich rodzin
przemieszczających się we Wspólnocie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy F. [...] Spółki z o.o. w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kwotę 240
zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2016 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację „F.” [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 kwietnia 2011 r., oddalającego jej odwołanie (oraz odwołanie zainteresowanej M. M.) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w W. z dnia 13 lutego 2008 r., odmawiającej wydania zaświadczenia na formularzu E-101 dla zainteresowanej (pracownika tej spółki),

o podleganiu - w okresie od dnia 22 grudnia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2009 r. - polskiemu systemowi zabezpieczenia społecznego z tytułu pracy wykonywanej na terytorium innych niż Polska państw członkowskich Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

W sprawie zainteresowana, zgodnie z umową o pracę z dnia 30 sierpnia 2006 r., była zatrudniona przez odwołującą się spółkę (według przedstawionej przez pracodawcę w piśmie z dnia 23 kwietnia 2008 r. tabeli), od dnia 1 listopada 2007 r. do chwili sporządzenia pisma we Francji. Jej pracodawca ma siedzibę w Polsce, miejscem zamieszkania zainteresowanej również jest Polska. Zgodnie z ustaleniami Sądu Okręgowego zainteresowana pracowała w okresie od dnia 1 listopada 2007 r. do dnia 26 marca 2008 r. we Francji, od dnia 27 marca 2008 r. do dnia 4 czerwca 2008 r. w Wielkiej Brytanii i od dnia 5 czerwca 2008 nadal we Francji. Na podstawie zaświadczenia wystawionego przez spółkę „F.” do akt sprawy XIV U [...] z dnia 5 grudnia 2008 r. Sąd ustalił, w jakich miejscowościach we Francji i w Wielkiej Brytanii pracowała zainteresowana przy realizacji kontraktów z zakresu wznoszenia obiektów budowlanych i ich części. Nie ustalono dokładnego przebiegu pracy zainteresowanej w państwach unijnych w okresie objętym zaskarżoną decyzją, jak również na terenie jakich państw zainteresowana wykonywała prace w późniejszym okresie wobec postawy pełnomocników odwołującej się spółki, którzy zobowiązani przez Sąd kilkakrotnie do przedłożenia stosownych dokumentów potwierdzających przebieg zatrudnienia zainteresowanej, nie wykonali postanowień Sądu pierwszej instancji w tym zakresie.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, uzupełniając je o dane z przedłożonych Sądowi akt osobowych zainteresowanej, dotyczących przebiegu stosunku pracy, wskazujących, że w okresie, który ostatecznie został objęty sporem (od dnia 22 grudnia 2007 r. do dnia 31 stycznia 2009 r.) miało miejsce wykonywanie pracy we Francji do dnia 27 marca 2008 r., w Wielkiej Brytanii do dnia 4 czerwca 2008 r., następnie we Francji do dnia 14 grudnia 2008 r., przy czym w tym czasie zainteresowana przez około 2-3 miesiące przebywała w Polsce i od dnia 15 grudnia 2008 r. w Wielkiej Brytanii. Sąd drugiej instancji ocenił, że spór w sprawie sprowadzał się do interpretacji przepisów tytułu II rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie

stosowania systemów zabezpieczenia społecznego dla pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.Urz. WE z 5 lipca 1971 r., L 149, ze zm., powoływanego dalej jako rozporządzenie nr 1408/71), a w szczególności jego art. 14 ust. 1 i 2. Przepisy te (obowiązujące w dacie wydania decyzji) stanowiły pełny i jednolity system norm kolizyjnych, mający celu podleganie pracowników przemieszczających się w Unii Europejskiej systemowi zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego, dla uniknięcia komplikacji wynikających z potencjalnego zbiegu różnych ustawodawstw krajowych. Zasadniczo delegowany pracownik najemny podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, w którym pracuje (zasada *lex loci laboris*). Wyjątki od tej zasady, w tym określone w art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 1408/71, stosuje się tylko w szczególnych sytuacjach, kiedy zastosowanie zasady sformułowanej w art. 13 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 1408/71 „mogłoby nieść ryzyko, że zarówno pracownik, jak i pracodawca oraz instytucje zabezpieczenia społecznego nie tylko nie unikną komplikacji administracyjnych, które mogą skutkować utrudnieniami w swobodnym przepływie osób objętych tym rozporządzeniem, lecz przeciwnie, takie komplikacje napotkają”. Odwołująca się spółka zarzucała, że dla zainteresowanej właściwy jest polski system ubezpieczenia społecznego na podstawie art. 14 ust. 2 lit. b pkt ii) rozporządzenia, gdyż jego status był statusem „osoby zwykle zatrudnionej na terytorium dwóch lub więcej Państw Członkowskich”.

Sąd drugiej instancji oceniając to pojęcie (osoby zwykle zatrudnionej na terytorium dwóch lub więcej Państw Członkowskich) odwołał się do uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r., II UK 99/09 (OSNP 2011 nr 11-12, poz. 162), który uznał, że przy interpretacji powyższego przepisu „należy uwzględnić różnicę wynikającą z norm ust. 1 i 2 art. 14 rozporządzenia. O ile w ust. 1 ustanawia się wyjątek od zasady miejsca zatrudnienia, to w art. 14 ust. 2 zawarte zostały normy kolizyjne, ponieważ zastosowanie zasady miejsca zatrudnienia i podlegania jednemu ustawodawstwu w związku z wykonywaniem zatrudnienia w różnych państwach u wielu, bądź jednego pracodawcy wywołuje określone trudności z ustaleniem ustawodawstwa właściwego, ponieważ tylko na podstawie art. 13 ust. 1 i ust. 2 lit. a nie byłoby wiadomo, które ustawodawstwo

należy ostatecznie wybrać. Taki jest też cel normy kolizyjnej z art. 14 ust. 2 lit. b pkt ii) rozporządzenia”, z której wynika, że określa on sytuację osoby zatrudnionej przez jednego pracodawcę, który prowadzi działalność na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego i w tych państwach wykonywana jest praca, przy czym warunkiem koniecznym jest, aby miejsce zamieszkania pracownika „nie pokrywało” się z miejscem wykonywania przez niego pracy. W tym kolizyjnym zakresie przyjmuje się, że art. 14 ust. 2 rozporządzenia dotyczy tylko zatrudnienia (działalności) związanej z wielokrotnymi krótkoterminowymi pobytami w kilku państwach członkowskich. „Są to przypadki znacznie odbiegające od ‘zwykłego skierowania’, tym bardziej, że na podstawie typowego łącznika miejsca wykonywania pracy nie sposób wówczas określić ustawodawstwa właściwego w danym czasie bądź też jego jednoznaczne ustalenie napotyka na trudności”. W pojęciu osoby zwykle zatrudnionej na terytorium dwóch lub więcej Państw Członkowskich w rozumieniu art. 14 ust. 2 lit. b pkt ii) rozporządzenia chodzi zatem o pracownika, który w tym samym czasie pracuje w wielu Państwach Członkowskich dla jednego pracodawcy prowadzącego działalność w kilku Państwach Członkowskich. Natomiast nie obejmuje przypadków, w których pracownik wykonuje obowiązki pracownicze kolejno w kilku państwach członkowskich w następujących po sobie okresach, w określonej kolejności czasowej. Sąd drugiej instancji odwołał się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 4 października 2012 r. w sprawie C-115/11, w którym Trybunał uznał, że jeśli wykonywanie pracy najemnej ma miejsce na terytorium tylko jednego państwa unijnego w jednym czasie, stanowiąc „zwykłą” sytuację zainteresowanej osoby, to taka osoba „nie może wchodzić w zakres” art. 14 ust. 2 rozporządzenia Nr 1408/71, a zatem nie jest „zwykle” zatrudniona na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich. „Nie ma więc przy tym znaczenia, czy praca jest/była świadczona w oparciu o jedną umowę o pracę, czy też więcej umów zawieranych kolejno po sobie”. Organ rentowy ma nie tylko prawo, ale też prawny obowiązek dokonania prawidłowej oceny faktów mających znaczenie dla zastosowania reguł określania właściwego ustawodawstwa z dziedziny zabezpieczenia społecznego, a tym samym zagwarantowania, że informacje podane w zaświadczeniu będą prawdziwe. Ponadto Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 4 października 2012 r.,

C-115/11, wskazał, że przy ocenie okoliczności faktycznych niezbędnych do określenia właściwego ustawodawstwa, dana instytucja może wziąć pod uwagę, oprócz brzmienia umowy o pracę, takie czynniki jak: „sposób, w jaki uprzednio były w praktyce wykonywane podobne umowy tego rodzaju między pracodawcą a pracownikiem, okoliczności zawarcia owych umów lub ogólniej cechy charakterystyczne i metody prowadzenia działalności przez dane przedsiębiorstwo w zakresie, w jakim czynniki te mogą rzucić światło na rzeczywisty charakter rozpatrywanej pracy”. Zaświadczenie E-101 jest co do zasady wydawane przed rozpoczęciem okresu delegowania, do którego się odnosi, lub na początku tego okresu, stąd „ocena wspomnianych faktów jest dokonywana na podstawie przewidywanej sytuacji dotyczącej zatrudnienia zainteresowanego pracownika”. Jeżeli na podstawie innych niż umowa istotnych w sprawie dowodów okaże się, że zatrudnienie danego pracownika w rzeczywistości różni się od sytuacji opisanej w jego umowie o pracę, to „na instytucji właściwej ciąży powinność, bez względu na brzmienie umowy, oparcia swoich ustaleń na faktycznej sytuacji pracownika i w razie potrzeby odmowy wydania zaświadczenia (...) lub cofnięcia go, jeżeli instytucja właściwa państwa członkowskiego, w którym pracownik najemny świadczy pracę, wyrazi wątpliwości co do prawdziwości faktów będących podstawą wydania zaświadczenia lub co do przestrzegania wymogów. W szczególności, jeżeli okaże się, że pomimo brzmienia umowy o pracę sytuacja danej osoby nie spełnia którejś z przesłanek w ramach unormowania określonego w rozporządzeniu nr 1408/71, takiego jak unormowanie z art. 14 ust. 2 lit. b) ppkt (i) lub z art. 14 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) - unormowanie to nie może być stosowane”.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku spółka „F.” zarzuciła naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 8 ust. 1 i ust. 14, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.) oraz art. 14 ust. 2 lit. b ii) i (i) Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego dla pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. UE L 149.2 z 5 lipca 1971 r. ze zm.) i art. 12a (5) ust. 4 Rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71

w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego dla pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. UE L 72.74.1 z 26 marca 1972 r. ze zm.) przez ich niezastosowanie. Zarzuciła także naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy - art. 382 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c., w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i w związku z art. 328 § 2 k.p.c.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazano, że „z jednej strony jest ona oczywiście uzasadniona, a z drugiej, występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne i potrzeba orzeczniczego wyjaśnienia przepisu prawa europejskiego w sytuacji, kiedy prawomocny wyrok Sądu wywołał poważne skutki nie tylko dla pracownika będącego zainteresowanym w niniejszej sprawie, lecz także dla kilkuset pracowników polskiego przedsiębiorstwa wykonujących pracę na terytoriach kilku państw w ramach jednego stosunku pracy z pracodawcą mającym siedzibę w Polsce, prowadzącym działalność na terytoriach różnych państw członkowskich Unii Europejskiej”. Wskazano na zagadnienia – „Czy spełnione są przesłanki przewidziane w art. 14 ust. 2 lit. b Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 (...) w sytuacji, gdy pracownik przedsiębiorstwa mającego zarejestrowaną siedzibę w Państwie Członkowskim, wykonujący pracę na podstawie jednej umowy o pracę z tym pracodawcą/przedsiębiorstwem naprzemiennie (na zmianę, kolejno) na budowach (w zakładach, placówkach, oddziałach) na terytoriach co najmniej dwóch innych Państw Członkowskich, na terenie których nie ma miejsca zamieszkania, do stosowania ustawodawstwa tego pierwszego Państwa w czasie trwania tej umowy o pracę”.

Ewentualnie skarżąca wnioskowała o wystąpienie przez Sąd Najwyższy z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, „czy spełnione są przesłanki przewidziane w art. 14 ust. 2 lit. b (ii) Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 (...) w sytuacji, gdy pracownik przedsiębiorstwa mającego zarejestrowaną siedzibę w Państwie Członkowskim, wykonujący pracę na podstawie jednej umowy o pracę z tym pracodawcą/przedsiębiorstwem naprzemiennie (na zmianę, kolejno) na budowach (w zakładach, placówkach,

oddziałach) na terytoriach co najmniej dwóch innych Państw Członkowskich, na terenie których nie ma miejsca zamieszkania, do stosowania ustawodawstwa tego pierwszego Państwa w czasie trwania tej umowy o pracę?”

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o jej oddalenie tak w zakresie wniosków w niej wskazanych, jak i w zakresie wniosku o wystąpienie z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7,

s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

W kontekście tych uwag należy przywołać wyroki Sądu Najwyższego, zapadłe w podobnych stanach faktycznych i między tożsamymi stronami, którymi oddalono skargi kasacyjne skarżącej Spółki, w których zarzuty kasacyjne były podobne. W wyroku z dnia 9 maja 2018 r., II UK 150/17 (OSNP 2018 nr 12, poz. 163) Sąd Najwyższy uznał, że wskazywany w skardze kasacyjnej art. 14 ust. 2 lit. b (ii) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 stanowi, że osoba zwykle zatrudniona na terytorium dwóch lub więcej Państw Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na terytorium którego przedsiębiorstwo lub pracodawca, który ją zatrudnia, ma zarejestrowaną siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności, jeżeli nie zamieszkuje na terytorium jednego z Państw Członkowskich, gdzie wykonuje swoją działalność. Natomiast wymieniony w skardze kasacyjnej art. 12a (5) ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego dla pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie precyzuje, że jeżeli zgodnie z przepisami art. 14 ust. 2 lit. b) (ii) rozporządzenia pracownik najemny, który nie zamieszkuje na terytorium żadnego z państw członkowskich, w których jest zatrudniony podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, na którego terytorium pracodawca, któremu podlega, ma swoją zarejestrowaną siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności; instytucja wyznaczona przez właściwe władze tego państwa członkowskiego wydaje jej świadectwo potwierdzające, że podlega ona jego ustawodawstwu i przekazuje kopię tego świadectwa instytucji wyznaczonej przez właściwe władze państwa członkowskiego: i) na terytorium którego pracownik najemny wykonuje część swojej działalności; ii) na którego

terytorium pracownik najemny zamieszkuje. Zdaniem Sądu Najwyższego, z tego ostatniego unormowania wynika, że polski pracodawca był zobligowany do precyzyjnego wskazania, w jakim okresie pracownik będzie pracował w danym państwie unijnym. Ogólne wskazanie przez wnioskodawcę kilku krajów unijnych jako miejsca wykonywania pracy, w sytuacji gdy pracownik wykonywał powierzone mu czynności w jednym kraju przez wiele miesięcy, naruszało te wymagania i mogło być uzasadnioną podstawą odmowy wydania zaświadczenia E 101. Z art. 12a (5) ust. 1 b wynika ponadto, że jeżeli pracownik nie podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, którego terytorium zamieszkuje, instytucja wyznaczona przez właściwe władze tego państwa informuje z kolei o tej sytuacji instytucję wyznaczoną przez właściwe władze państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu podlega ta osoba. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zarówno więc w przypadku wydania decyzji potwierdzającej polski system zabezpieczenia społecznego jak i w przypadku wydania decyzji odmownej powinien niezwłocznie doręczyć decyzję właściwej instytucji państwa wykonywania pracy, która może zgłosić zastrzeżenia lub wątpliwości. Podobnie orzekł Sąd Najwyższy, oddalając skargę kasacyjną spółki „F.” wyrokiem z dnia 9 maja 2018 r., II UK 241/17 (OSNP 2018 nr 12, poz. 164). W tezie tego wyroku dodatkowo wskazano, że sąd orzekający w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego ustalającej ustawodawstwo właściwe może ingerować w jej treść w przypadku stwierdzenia oszustwa albo gdyby zawarte w niej rozstrzygnięcie osłabiałoby ochronę ubezpieczeniową korzystających ze swobody przemieszania się osób (art. 14 ust. 1 lit. a rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71). Powyższe zapatrywania legły także u podstaw postanowień Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2018 r., II UK 371/17 (LEX nr 2565796) i z dnia 21 lutego 2019 r., II UK 12/18 (niepublikowane), odmawiających przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych spółki „F.”.

Tym samym, w sytuacji, gdy Sąd Najwyższy udzielił odpowiedzi co do danej kwestii prawnej, a nie ujawniły się nowe nieznane wcześniej okoliczności, mające wpływ na wynik wykładni, nie ma potrzeby przyjmowania kolejnych skarg kasacyjnych pochodzących od tego samego podmiotu, opartych na tych samych podstawach i formułujących te same wątpliwości interpretacyjne.

Z kolei powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Tymczasem wniosek o przyjęcie do rozpoznania rozpatrywanej skargi kasacyjnej został oparty jednocześnie na twierdzeniu jej autora, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona. Tak skonstruowane uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w którym przedstawiona przez autora skargi kwestia świadczy – w jego ocenie – o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu przepisu art. 398¹ § 1 pkt 1 k.p.c., a z drugiej strony ma uzasadniać oczywistą zasadność wnoszonej skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) jest wadliwe. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w przepisach art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, LEX nr 786752; z dnia 21 października 2008 r., II PK 158/08, LEX nr 738506; z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., uwzględniając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika organu rentowego zgodnie z § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).